

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

γέρο Παρνατιανό κοινοστάθηκε και ρώτησε το γιού του :

— Καί επιμένεις να πιάς μόνος σου ; Δέν υπάρχει κανένας κίνδυνος ;

— Κανένας, πατέρα. Πιστέψτε με και μόν' άνησυχείτε. Ενε άνάγκη να πάω μόνος μου, απάντησε ο Ζάν.

— Αφού επιμένεις, πήγαμε. Έγώ θά σταθώ και θά σέ περιμένω στην άρχη του δρόμου.

— Όχι, πατέρα. Καλύτερα ενε να χωριστούμε από δω. Γιατί, άν άντιληφθούν πως κάποιος με περιμένει,

θά δυσκολευτούν να μου άνοιξουν.

— Πού να σέ περιμένω λοιπόν ;

— Στο «Ξενοδοχείο της Μάντιδος», άν και τό μέρος αυτό δέν ενε πολύ ασφαλές. Τι χρέια να μόν' έχουμε πειά την καλή μας Κατώ.

— Πώς ! Μήπως την Ξανάδες, ενώ εγώ ήμουν κλεισμένος στο υπόγειο ;

— Βέβαια. Και τώρα έχει τό ξενοδοχείο «ΟΙ δύο νεκροί». Τό άνοιξε με τά χρέιατα που της έδωσατε σεις, πατέρα.

— Ζήτη λοιπόν ή Κατώ ! Και πού ενε τό νέο της ξενοδοχείο ;

— Εκεί πρέπει ν' άνταμώσουμε.

— Στην οδό Τυκετών. Περιμένε με εκεί, πατέρα.

— Ο Παρνατιανό άποχαρήθηκε τό γιού του κι έπρεξε προς την οδό Τυκετών, όπου πραγματικά βρήκε τό νέο ξενοδοχείο της κυρά Κατώ, με την καινούργια του επγραφή.

— Ο Ζάν ντε Παρνατιανό στο μεταξύ αυτό, έπρεξε στην οδό Άσσιας και χτύπησε την πόρτη.

Τά χτυπήματά του όμως πήγααν χαμένα. Η πόρτα έμνε κλειστή.

— Ο Ιπτότης έρωξε τότε γύρω του ένα γρήγορο βλέμμα, άντελήφθη ότι ό δρόμος ήταν έρημος και πήρε στη στιγμή μία παλιούρη άπόσαρα. Πήδησε τόν τοίχο του κήπου κι' ενώ τόν διέσχιζε γρήγορα—γρήγορα βρέθηκε εσωρικά μπροστά στην Άλίκη. Η νέα ήταν άρχη και ταραωμένη. Λίγο έλειψε να σωριασθή κάτω... Στο πρόσωπο της ήταν ζωγραφισμένη άπειρη πλινη. Άπόσσο ελε ευγένεια στον Παρνατιανό, ό οποίος έσπευσε να την υποδαστάξει :

— Καλώς ήρθατε, κύριε Ιπτότα ! Περάσατε μπρός του και τού ελε με τί χαιδευτική της μέσα...

— Ο Ιπτότης άκολούθησε την Άλίκη και μπήκαν στο μικρό σαλονάκι. Εκεί ή νέα στάθηκε φωνή :

— Γιατί με καταδιώκετε έτσι, κύριε Ιπτότα ; Νομίζω ότι ένας ευγένης, σαν εσάς, θά έπρεπε να σέβεται περισσότερο τη λύτη μου.

— Δεσπονίς, άποκρίθηκε ό νέος, προσπαθώντας να συνέλθει άπ' τη συγκίνηση ή ή άπροσδόκητη αυτή ύποδοχή σας θά μ' έκανε να φύγω άμέσως άπ' αυτό τό σπίτι, άν μιά άνώτερη άνάγκη δέν με ύποχρόνευε ν' άνεχθώ αυτή την προσβολή που δέν την άξιζω.

Τά λόγια αυτά τού Ιπτότη δέν συγκίνησαν καθόλου την Άλίκη.

— Μονάχα δύο λέξεις θέλω από σας, τού ελε. Έρχεστε εκ μέρους του ;

— Θέλετε να μάθετε, δεσπονίς, έν είναι άπειταλμένος τού κόμης τού Μαριγιακ ; ρώτησε ό Ζάν ντε Παρνατιανό.

— Ναι, κύριε, έξακολούθησε ή Άλίκη με ζωηρότητα. Δέν μπορεί παρά να σας στέλνει εκείνος. Θα έχη συναντήσει με τί βασίλισσα της Ναβάρρας, θά έχη μιλήσει μαζί του και θά έχη πει ίσως τί έλεινω πλάσμα εμιαί. Θα έχη λοιπόν τά πάντα για μένα και δέν τόλμησε νάρθη μόνος του για να μού πη πώς με περιφρονεί. Ά, μιά την αλήθεια, τόν έθεωρούσα πώ γενναίο. Και πώς έσεις δεχτήκατε μιά τέτοια άποστολή ;

— Δεσπονίς, άποκρίθηκε ό Ιπτότης, πέφτετε τρομερά έξω στους ύπολογισμούς σας. Δέν είμαι καθόλου άπειταλμένος τού Μαριγιακ, διας νομίζετε. Ο Μαριγιακ δέν έγίσιος άκόμα άπ' τό ταξείδι του.

— Τί λέτε, Ιπτότα ; Ενε αλήθεια αυτά που άκουσα ; Δέν σας στέλνει αυτός ; Ά. Θεέ μου, τί ήσαν αυτά που έξεστόμασα ! Τί άνόηση που είμαι !...

— Και ή Άλίκη σκεπάζοντας τό πρόσωπό της με τά χέρια της άναλήφθη σε δάκρυα.

— Τότε ό Ζάν ντε Παρνατιανό γονάτισε και της ελε με τί γλυκεία μ' άρρενωπή φωνή του, τη γριάτη ελιξιφρένια και τρυφερότητα :

— Δεσπονίς, σας καθικετεύω να πιστέψετε ότι λησιμόνησα κίόλας τά ληπρά λόγια που σας έξέφυγαν πρό όλίγου. Άγνοώ για ποιο λόγο κατηγορείτε τόν έαυτό σας. Έκείνο που γνωρίζω, εκείνο που διακρίνω με βεβαιότητα σε σας, ενε ή άγάπη, ή μεγάλη άγάπη που αισθάνεστε για τό φίλο μου. Πιστέψτε με, δεσπονίς, τέτοιος έρωτας ενε ικανός να έξιλειώσει και έγκλημα άκόμα...

— Η Άλίκη συγκίνηθηκε άπ' τά λόγια αυτά, σήκωσε άπό τόν Παρνατιανό και παίρνοντας του τά δύο χέρια τού ελε :

— Άς είστε εύλογημένος, έσεις που σοκροσάστε στην ψυχή μου την πιο γλυκεία παρηγοριά μέσα στη μαυρή άπελπισία μου. Ω, δέν έξέρετε...

— Όχι, δεσπονίς, εφώναξε ό Ιπτότης, δέν ξέρω, ούτε και θέλω να μάθω τίς δυστυχίες σας. Άφήσατε τη σωστή να σκεπάζη την ταραχή της ψυχής σας, όπως τά ήσυχια νερά μιάς λίμνης σκεπάζουν τό βυθό της...

— Άγαπήτέ μου φίλε !

— Ναι, λέγετέ με φίλο, δεσπονίς. Φίλο τού κόμης, που τόσο σας αγαπά και φίλο δικό σας...

— Λοιπόν, ελε ή Άλίκη, ό κόμης δέν έγίσιος άκόμα ;

— Όχι, δεσπονίς, σας όρκίζομαι. Ούτε και είδησεις του έχω. Όλοι όμως γνωρίζουν ότι ή βασίλισσα της Ναβάρρας βρισκαται στο Μπλόα κι' ότι συναντήθηκε εκεί με τούς βασιλείς της Γαλλίας. Ενε λοιπόν πιθανόν να βρισκαται κι' ό κόμης στο Μπλόα πρό δύο έβδομάδων.

— Πρό δύο έβδομάδων !

— Άκριβώς, δεσπονίς. Για έναν ίπτιότα της ικανότητας τού Θεοδότου ή άπόστασι από τό Μπλόα ως τό Παρίσι ενε ζήτημα τεσσάρων ήμερών μόνον.

— Η παρατήρησι αυτή τού Παρνατιανό έδωσε κάποια μικρή ελπίδα στην Άλίκη.

— Άν ή βασίλισσα της Ναβάρρας με πρόδινε, σκέφτηκε ή νέα, ό Μαριγιακ θάταν έδώ πριν από πολλές μέρες.

Και γυφίζοντας κατόπιν προς τόν Ιπτότη πρόσθεσε μεγαλοφώνως :

— Συγχωρήσατε με, Ιπτότα, για τόν τρόπο με τόν όποιο σας δέχτηκα. Ήμουν τρελή !...

— Σχεάσατε τα αυτά, δεσπονίς, και έπιτρέψατε μου να θυμώσω μ' ευγνωμοσύνη ότι μού κάματε την τιμή να με όνομάσετε φίλο σας, απάντησε ό Παρνατιανό.

— Ναι, και μάλιστα δέν διαστάω να σας πώ, ότι είστε ό μόνος μου φίλος, Ιπτότα.

— Και άν, δεσπονίς, έλανα μιά θερμή έπίκλησι στη φίλια αυτή, της όποιας με θεωρείτε άξιο ;

— Ναι, ναι, πέστε μου, τι θέλετε, Ιπτότα. Σας όρκίζομαι ότι για να σας παρσχω μιά έκδοσίλεισι θάμουν πρόθυμη να ύποστώ τίς μεγαλύτερες θυσιές...

— Λοιπόν κι' αυτό που θά σας ζητήσω, ενε μεγάλη θυσία, δεσπονίς. Μάθετε ότι κι' εγώ έπίσης αγαπώ και για να λάβετε μιά ιδέα τού αισθηματός μου θά σας πω μονάχα τούτο : Εκείνη που αγαπώ ενε για μένα, δι: ό κόμης Μαριγιακ για σας. Ύποθέσατε τώρα, δεσπονίς, ότι ό κόμης ενε φυλακισμένος στο σπίτι μου κι' ότι έρχεστε έσεις να μού ζητήσετε την άπελευθέρωσι του...

— Η Άλίκη χλώμασε.

Η Άλίκη λίγο έλειψε να σωριασθή κάτω...

— Από την ταραχή που δέχνετε, συνέχισε ό Παρνατιανό, καταλαβαίνω ότι με νοιώσατε. Άς μιλώσουμε λοιπόν ανοιχτά. Γνωρίζω πολύ καλά, δεσπονίς, γιατί άπηθήσαν ή Άνναμπέλλα ντε Πιέν και ή Λουίζα Μονμορανού. Άλλά για ποιο λόγο ό στρατόρχης Έωρικός Μονμορανού τις παρέδωσε σε σας, αυτό ούτε τό γνωρίζω ούτε θέλω να τό μάθω. Μονάχα μιά λέξη άπαυτό από σας, δεσπονίς. Η θυσία, που με τόση ευγένεια προσεφρήκατε να ύποσπτε προς γάμο μου, θά ενε ικανή ν' άποδώση την έλευθερία στην Άνναμπέλλα ντε Πιέν και στην κόρη της ;

— Όσο μιλούσε ό Ιπτότης, ή Άλίκη φαινόταν όλο και πιο πολύ ταραγμένη.

— Άγαπάτε τη Λουίζα... τη Λουίζα Μονμορανού ; τόν ρώτησε άποτόμως.

— Μάλιστα, δεσπονίς.

— Τί δυστυχισμένη που είμαι ! ψιθύρισε ή Άλίκη. Τί δυστυχισμένη, Θεέ μου !...

— Τι έλατε, δεσπονίς ;

— Είπα ότι είμαι πολύ δυστυχισμένη και ότι όλοι όσοι με περιβάλλουν καταδιώκονται από την τύχη.

— Δεσπονίς, μίλησα, για τό Θεό. Μήπως συνέθεη κανένα δικαστήρια στη Λουίζα ;

(Άκολουθεί)